

8,9 SLOVÁCKO

středa 15. dubna 2015

✱ Lidé ze Slovácka ✱ Lidé ze Slovácka ✱ Lidé ze Slovácka ✱ Lidé ze Slovácka ✱

Devatenáctiletá kanoistka z Ostrožské Nové Vsi **Kateřina Pjajčiková** vyhrála anketu Sportovec okresu Uherské Hradiště za rok 2014 :

Vítězství jsem vůbec nečekala. Na olympiádu zatím nemyslím

STANISLAV DUFKA

To rozhodně nečekala, byl to pro Kateřinu Pjajčikovou pořádný šok. Devatenáctiletá kanoistka z Ostrožské Nové Vsi vyhrála anketu O nejlepšího sportovce okresu Uherské Hradiště. „Tajně jsem si myslela na pořadí kolem pátého místa, je to zatím moje největší ocenění,“ přiznala. Ze výhrou v anketě stojí stovky a stovky hodin tvrdého tréninku. Každý kanoista může potvrdit, že na vodě se za nic neschová, všechno se musí poctivě odedřít. Náš rozhovor vznikl po jednom z tréninků, kdy počasí připomínalo spíš listopad než blížící se jaro. Teploměr se vyšplhal sotva na šest stupňů, zatažená obloha, ze které spadlo občas pár kapek, a do toho fícel studený vítr. Čerstvá vítězka ankety přišla ještě celá prochladlá, ve sportovním oblečení a na zahrátí si dala ovocný čaj. Na otázky odpovídala s chutí, občas hledala slova, ale téměř celou hodinu byla příjemnou společnicí.

Katko, jak se vám trénuje v takovém počasí?

Hodně špatně. Víte, že hodně promrznete a od vody jde ještě větší chlad. Dokonce se nám nedávno stalo, že jsme jeli na vodě a začaly padat kroupy. Ale jsme na to zvyklí, je to takové naše otužování. Když je hodně špatné počasí, tak jdeme raději do posilovny.

Uprímně, čekala jste, že vyhrajet anketu o nejlepšího Sportovce okresu?

Tajně jsem si myslela, že skončím někde kolem pátého místa, je to zatím moje největší ocenění. Dostala jsem velký pohár se jmény všech dosavadních vítězů, ale ten je putovní, musím ho vrátit. K to-

Očima otce a trenéra Víta Pjajčíka

Kromě vynakládání samotného sportovního úsilí musí neustále směřovat energii na překonávání svého sluchového hendikepu. K tomu plnit školní povinnosti, zvládat každodenní život, ta náročnost je enormní. Nutno dodat, že zatím vždy závodila se soupeřkami bez zdravotního omezení, být při tom kousek od vítězství na nejkratší, olympijské trati ve sprintu (200 m), kdy mnohdy na startu reaguje se zpožděním, přičemž v cíli rozhodují i setiny vteřiny, zaslouží obdiv.

Kromě oddílu kanoistiky TJ Ostrožská Nová Ves Kateřinu, co by reprezentantku Česka podporuje například Centrum Sportu Ministerstva Vnitra, Zlínský kraj, či Nadace Synot.

mu ještě skleněný pohár a nějaké poukázky do restaurací.

Do jaké chodíte nejraději? Nevím. Nejsem ten typ, který vyседává po kavárnách, ale mám ráda restaurace, kde se dostane sushi.

Čím si myslíte, že jste si titul zasloužila?

Těžko říct. Možná tím, že jsem neslyšící a hodně lidí mě obdivuje, jak to zvládám, a mám takové úspěchy i mezi normálními závodníky.

Jak tedy zvládáte závody s naslouchátkem?

Ze začátku to nebylo moc příjemné, dělalo mi to zle. Byla jsem nervózní z křiku a povzbuzování ze břehu, ale postupně jsem si začala zvykat. Ještě pořád mám sice na startu zpoždění. Je to i tím, že zvuk do implantátu přijde o něco později, ale už je to daleko lepší. Hlavně se můžu normálně bavit s kamarády.

Takže vy musíte počítat s tím, že vždycky vystartujete o něco později jako vaši soupeři? Nemají příliš velkou výhodu?

Někdy jsem si už zvykla, možná je to i tím, že zvuk se do implantátu dostane o maličko později. Spousta lidí mě potom obdivuje, že soupeře na trati doženu.

Dostala jste k prvnímú místu v anketě hodně gratulací?

Já se nerada chlubím, spolužačky to viděly v novinách až po vyhlášení. Jedno velké překvapení mně připravili rodiče.

Prozradíte nám, jaké překvapení? Když jsme jeli z vyhlášení domů, taťka říkal, že se musíme zastavit ve vinotéce a pohár naplnit ví-

nem. To jsem moc nechápala, protože z poháru se nedalo oddělit víko. Potom jsem si říkala, že víno máme doma, tak proč zbytečně utrácet. Ve vinotéce na mě čekalo asi třicet mých fanoušků. Byl tam starosta obce, místostarostka, ředitelka školy, vedení klubu a lidi z naší loděnice. Všichni mi gratulovali, to bylo milé překvapení.

Myslela jste ve vinotéce v koutku duše, že byste se mohla dostat až na olympiádu?

Kanoistika je hodně velká dřina. Musela bych dát do tréninku úplně všechno, možná i vynechat školu. Obětovat tomu prostě všechno. Asi bych s tím neměla trpělivost, na příští olympiádu v Brazílii už to nestihnu, to je jasné. Do té další je ještě daleko, na tu zatím nemyslím. Nevím, jestli bych vydržela tak tvrdě trénovat. Jestli půjdu na vysokou, tak vůbec netuším, jak to budu zvládat ve škole.

Jak vypadá váš všední den? Trénujete až po škole?

Většinou se tréninky řídí podle školy. Obvykle začínáme trénovat kolem čtvrté, ale někdy i o hodinu dřív. O víkendy jsem na vodě ráno i odpoledne. Když se mi chce, tak si jdu někdy i zaběhat.

Stíháte závody, soustředění a školu? Máte individuální studijní plán? Dá se to stíhat, přes zimu zase těch soustředění tolik není, jsem mimo jenom dva týdny. Studuji gymnázium ve Starém Městě, jsem ve třetáku, to je jeden z těch lehčích ročníků. Navíc jsou učitelé na mě hodní.

Jaké jste měla o pololetí vysvědčení, pochlubte se?

Tak to jsem strašně proflákala. Nemám moc času se učit, a jsem i ten typ člověka, kterému se do toho nechce, jsem líná. Na základce jsem se neučila vůbec.

Býváte před závody nervózní? Býváám úplně v klidu. Nervozita je trošku na důležitých závodech, ale když jedu sama, tak jsem v pohodě. Obvykle bývám nervózní v deblu, abych to tomu druhému nezkazila.

Jaké závody vás čekají v letošním roce?

Poprvé budu závodit v kategorii žen. Čekají mě nominační závody na mistrovství světa, které bude i olympijskou kvalifikací. Domácí mistrovství Evropy v Račicích a první Evropské hry. Prioritou bude pokusit se nominovat na ME do 23ti let v Rumunsku, případně na MS do 23ti let v Portugalsku.

Naše biatlonistka Gabriela Soukalová hodně dbá na to, jak při závodech

vypadá. Malují se na závody také kanoistky?

Ježišmáříja ne. Na vodě to nemá ani cenu, nejsem ani ten typ, co by si na sebe dával hodně make-upu. Mám maximálně čelenku, ta slouží hlavně k tomu, abych si uchránila naslouchátko. Ale biatlonistkám jsem hodně fandila, ten sport mám ráda.

Baví vás kanoistika hodně? Jste ráda na vodě?

Je to hodně velká dřina, ale jsem ráda, že dělám něco pro svoje tělo

Kateřina Pjajčiková o:

⇒ **Životosprávé:** *Snažím se dodržovat zdravý životní styl, ale obvykle to vydržím tak dva tři týdny. Před závodem si můžeme dát, co chceme, ale většinou jsou to lehká jídla. Na závodech ve Francii byly samé ryby, dělají je tam strašně dobré, moc mi tam chutnalo. Sama občas i něco uvařím, těstoviny a podobně. Svičkovou a guláše nechávám na babičce.*

⇒ **Móde:** *Nakupuji ráda. Babička mi pořád nadává, že si kupuji jenom samé sportovní věci. První moje cesta vede do obchodu se sportovními potřebami. Úplně užjídím po sportovních podprsenkách.*

⇒ **Muzice:** *Mám ráda americkou kapelu One Republic. Když jsem byla mladší, tak jsem poslouchala*

a pro sebe. Kdybych nedělala kanoistiku, tak bych se asi nudila. Nejvíc mě to baví na soustředění, mám kolem sebe kamarády. Hodně se mně líbilo v italském Bibione, a také v chorvatském Novigradu. Doma nemám v poslední době s kým jezdit, už tady není taková parta.

Zkuste přiblížit vaši kariéru. Kdy jste byla poprvé na vodě?

Taťka trénoval, a jak už to otcově dělají, berou s sebou svoje malé děti, stejně to bylo i u nás. Bral si mě na kanoistiku ještě hodně malou. Našla jsem si tam přátele a postupně se naučila plavat. Do lodě mě taťka posadil, když jsem neměla ještě ani rok. Jezdit jsem začala od nějakých pěti šesti let. Byly tam nějaké pauzy, ale postupně jsem procházela všechny věkové kategorie.

Takže jiný sport ani nepřicházel do úvahy?

Strašně jsem chtěla hrát basketbal, ale kvůli naslouchátku jsem nemohla. V poslední době mě hodně baví dračí lodě a vzpírání, jenže to můžu dělat až po sezoně, abych si nepokazila na závodech styl.

Váš trenér a šéf kanoistiky je otec. Jaké to je, když vás trénuje? Vnímáte to jako výhodu?

Kabáty a Ewu Farnou, tu jsem milovala. Mamka strašně ráda poslouchá cimbálovku, ale já moc ne, vůbec nevím, po kom jsem. Líbí se mně spíš takový americký remix. Nevím, jak bych to nazvala.

⇒ **Škole:** *V prváku to bylo dost těžké, jsme taková nesportovní třída. Ve třetáku sedím s Alžbětou Chlumovou. To je fotbalistka, která hraje za Slovácko, do Hradiště přestoupila z Brna. Docela si rozumíme. Na závodech sice nervózní nebývám, ale ve škole jo. Hlavně u některých předmětů, třeba v angličtině. Máme přísného učitele, ale jsem za to ráda, hodně nás naučí.*

⇒ **Vodě:** *Jsem na ni skoro každý den. Mám ji ráda, jen nesmí být moc zima a špatné počasí. Na tu divokou bych se asi bála, ale s ka-*

Myslím, že je to výhoda, ale někdy je to na nervy. Nejsem zvyklá ho brát jako otce, spíš jako trenéra, když mě celý život trénuje.

Bavíte se o kanoistice i doma? Pořád, někdy už potřebuji klid a odreagování.

Jaký je váš nejlepší relax? Být s kamarády, něco podniknout. Zajít si třeba do aquaparku nebo do kina. To je jedno, jde o to, abychom byli spolu.

Vaši spolužáci a kamarádi chodí na zábavy a diskotéky. Myslíte, že vám kanoistika v tomto ohledu něco vzala?

Když jezdím při tréninku sama na vodě, tak nad tím někdy přemýšlím a říkám si, že ta děcka se mají líp. Pak si ale zase říkám, že je dobře, že dělám něco pro sebe a pro svoje tělo. Víc makám. Občas

marády máme v plánu sjíždět Vltavu, už jsem tam byla s rodiči. Těším se na to.

⇒ **Voděodolný implantát ma dva roky:** *Kateřina Pjajčiková se narodila s těžkou vadu sluchu – diagnóza zněla absolutní hluchota. V dětství jezdila za logopedkou do Prahy a do speciální mateřské školy pro sluchově postižené v Kyjově. V roce 2008 se podařilo Katčiným rodičům sehnat zhruba čtvrt milionu korun na nejmodernější řečový procesor, který Katce umožnil zatím nejlépe slyšet. Žádná pojišťovna jeho instalaci a porřízení nehradila. V roce 2013 získala voděodolný implantát, který mohla používat i na závodech. Do té doby na vodě nic neslyšela a na závodech se snažila jezdit podle ostatních, ztrátu nabírala hlavně při startech.*

me to zamrzí. Chtěla bych na nějaký koncert nebo na nějakou akci a musím na soustředění nebo na závody. To mě opravdu hodně mrzí.

Dokážete si v budoucnu sama sebe představit jako trenérku?

Nevím, nedokážu si představit, jak bych se chovala k úplně cizím lidem. Malé děti u nás učím techniku. Samotné mi říkají, že by mě chtěli jako trenérku. S nimi by mě to bavilo, ale děcka neposlouchají. Nevím, jestli bych na to měla nervy.

Povedete ke kanoistice i svoje děti? Těžko říct. Tak daleko nepřemýšlím, asi je nechám dělat to, co se jim bude líbit. Nebudu je do něčeho nutit. Nevím, co bude, nevím, jaký život mě čeká. Netuším ani, jestli bych chtěla vůbec trénovat.

Největší úspěchy

– finalistka ME juniorů (deblkajak 1000 m), Montemor-o-Velho/Portugalsko (2012)
– semifinalistka ME juniorů (čtyřkajak 500 m/olympijská disciplína; 1.nepostupové místo, tzn. celkově 10. místo), Mantes la Jolie/Francie (2014)
– bronzová na regatě olympijských nadějí (čtyřkajak 200 m), Szeged/Maďarsko (2012)
– trojnásobná finalistka regaty olympijských nadějí (čtyřkajak 500m/olympijská disciplína, deblkajak 200 a 1000 m), Račice (2013)
– 26 republikových medailí, z toho tři mistrovské tituly (2009–2014)
– vítězka mezinárodních regat v Piešťanech (SVK), Savoně (ITA), Tychách (POL) a Ostrožské Nové Vsi